

bringsforslag til Sagens 3de Behandling. Jeg skal kun strax gjøre opmærksom paa en tilsynsladende Modsigelse imellem denne Paragraph, hvori der siges, at der kan anbringes Binduer ud mod anden Mands Grund, naar Side-muren er fjernet mindst een Alen fra Naboens Skjel, og en senere Bestemmelse, der af hygieiniske Grunde er fastsat, at Binduer kun tør anbringes i Beboelsesleiligheder og Kjøkkener, naar de vende ud til et Areal, der ikke i nogen Retning har en mindre Udstrækning end 4 Alen. Denne Modsigelse er kun tilsynsladende, idet nemlig det, som her er foreslaaet, er foreslaaet af hygieiniske Hensyn, og vel altsaa kun vil finde Anvendelse paa Beboelsesleiligheder og Kjøkkener, hvorimod der ofte vil kunne tænkes Tilfælde, hvor det kan være meget ønskeligt, at Binduer eller smaa Lyshuller kunne anbringes. Jeg skal som saadanne Steder, hvor det kan være ønskeligt at anbringe Binduer, kun anføre Stalde, Corridorer &c. Her vil altsaa kun Spørgsmaalet om Brandfare indtræde, og i saa Henseende maa det ansees tilstrækkelig betryggende, naar der er 1 Alen Grund, et saakaldet Fortag af 1 Alens Brede, imellem de to Bygninger. Jeg skal derhos erindre om, at der til Beboelsesleiligheder og Kjøkkener godt kan være 4 Alen Luft til den nærmeste Bygning, fordi der kun er 1 Alen til Naboens Skjel, naar der nemlig paa den anden Mands Grund findes Have eller Mark. Den lille Forandring, der er foreslaaet med Hensyn til § 26, gaaer ud paa at forebygge en Misforstaaelse, der ellers let kunde opstaae. Meningen er naturligtvis, at, naar der findes Brandgavl imellem Bygningerne, skal den Sikkerhed, der kan erhverves ved, at der anbringes Jernfarm med Jerndøre, som maae slutte tæt i Rarmen, søges opnaaet; men er der ingen Brandgavl, vil der være saameget mindre Anledning til at være nogen Betænkelighed ved, at Bygninger sættes i en saadan midlertidig Forbindelse, hvilket ogsaa er i Overeensstemmelse med den hele Tankegang, der gaaer igjennem de i §§ 24—27 med Hensyn til Brandgavle omhandlede Bestemmelser. De Forandringer, der ere foreslaaede i § 29, ere lidet væsentlige. Naar man har foreslaaet, at Slutningsætningen: „ved Reparation af ældre

Bygninger blive Gestimser og Rønder at forandre i Overeensstemmelse hermed“ skulde udgaae, da er det foreslaaet ikke blot af Kortheds-, men ogsaa af Tydeligheds Hensyn, idet det nemlig vilde influere mindre heldigt paa Forstaaelsen af § 60, hvis den oven nævnte Sætning blev staaende. Det hedder nemlig i denne Paragraph, at de i nærværende Lov indeholdte For- skrifter skulle bringes til Udførelse ogsaa ved Ombygning af eller Tilbygning til ældre Bygninger, forsaavidt de derpaa kunne finde Anvendelse. Her have vi altsaa et saadant Tilfælde. Naar den gamle Tagrende nedtages, bliver det at betragte som en Ombygning, og saa kan der kun opføres Tagrender, som fyldestgjøre Betingelserne for nye Tagrender, ligegyldigt om Bygningen iøvrigt forandres eller ikke, og omvendt kan den gamle Tagrende blive staaende, om der end iøvrigt foretages Forandringer med Bygningen. Det er saaledes ikke blot kortere, men ogsaa tydeligere udtrykt, naar der siges „tør for Fremtiden ikke anbringes eller fornyes“. Hvad Gestimser angaaer, da forekom den foreslaaede Bestemmelse os at være for streng. Der vil ikke være nogen Grund til at forbyde dem, naar det bestemmes, at de enten skulle røres og gibses eller dækkes med andet usforbrændeligt Material, og det maa ansees for usfordøent derpaa at er- hverve særskilt Approbation. — § 30 foreslaaes at udgaae, da den hører til den Række af Bestemmelser, der gaae i en altsfor stor Detail, hvortil navnlig hører, at der stilles den Fordring til Bygningscommissionen, at den i saadanne extra- ordinaire Tilfælde skal foreskrive, hvorledes der skal forholdes. Jeg henholder mig til, hvad der i saa Henseende tidligere er bemærket. Den private Mand bør ikke underkastes et saadant vilkaarligt Skjøn af Commissionen, og en saadan Fordring bør ikke stilles til Commissionen, da den ikke kan præstere den. Følgen af, at Paragraphen udgaaer, vil altsaa være den, at Enhver kan gjøre disse Indretninger, som han vil, naar det kun ikke skeer paa den Maade, at Commissionen efter den almindelige Bemyndigelse, der er givet Samme, finder Anledning til at gjøre Forbud derimod. — § 31 handler om Trapper, og her har Udvalget foreslaaet nogle Forandringer. Der staaer i